

[Ragnhild Andersen.]

har gjort gældende, at når vi ophævede tilskudsordningen for kød og flæsk og dermed maksimalpriserne, så slap vi kontrollen med disse priser, og så ville de bevæge sig meget højere oppefter, end ærede medlemmer kalkulerede med. Det har vist sig at være rigtigt, udviklingen har givet mit parti ret. Vi forudsagde, at priserne på kød og flæsk ville stige mere, end man kalkulerede med. Hvordan er de ikke steget mod himlen i den senere tid, takket være manglende tilskud, manglende maksimalpriser, manglende priskontrol?

Jeg vil gerne sige til de ærede medlemmer, der her taler om velsignelsen ved at ophæve restriktionerne og dermed maksimalpriser og priskontrol, og til den højtærede landbrugsminister og til den højtærede handelsminister, at der er en harme blandt husmødrene i denne tid over de forfærdende prisstigninger. I lørdags måtte kvinderne give 1 kr. for 100 g fedtegrever. Forestil Dem nu, ærede medlemmer — også ærede medlemmer fra venstre, som siger, at de er tilhængere af restriktionernes bortfald —, hvad husmands- og gårdmandskonerne ville sige, hvis de kom ind til hovedstaden og skulle give 1 kr. for 100 g fedtegrever, altså 10 kr. pr. kg! Hvad tror De, de ville sige til en sådan hamber pris, og hvad tror De, de københavnske husmødre siger til at måtte betale 3 kr. for et pund hakket oksekød? Det er resultatet af, at man slipper taget i priserne: 6—7 kr. for et kg leverpostej, 4 kr. 25 øre for et pund lever.

Ærede medlemmer, lad os så snakke lidt om, hvordan vi skal afskaffe restriktionerne! Skal det være på den måde, at de københavnske husmødre skal betale sådanne priser for deres varer? Mit parti mener nej. Og det gælder ikke alene kød og flæsk. Også på andre områder, hvor der er slækket på maksimalpriser og priskontrol, er priserne i dag oppe i skyerne. I lørdags kostede gamle gulerødder 65 øre for et pund, og et ordentligt hvidkålshovede kostede 3 kr. Hvordan tror De, de københavnske husmødre kan koge en ordentlig gryde mad under de betingelser? Jeg kan tilføje, at mine kolleger indenfor jernindustrien fik et tillæg ved overenskomsten på 57,6 øre om ugen. Derfor vil jeg advare imod, at man står her og taler om nødvendigheden af at ophæve restriktionerne og slække på maksimalpriser og priskontrol. En grønhandler udtalte i lørdags, at de gulerødder, han købte i forrige uge, kunne det betale sig for ham i sidste uge at gå på torvet med og sælge; sådan

var priserne steget. Men er det ikke for galt? Det mener mit parti i hvert fald. Vi er af den anskuelse, at det, der er stærkest behov for i dag, er, at priserne kommer ned i stedet for op. Vi er af den anskuelse, at ikke mindst den høje regering bør lytte til de mange tusinde husmødre, som med deres underskrifter har bevæget sig herind på rigsdagen, ikke for at bede om restriktionernes ophævelse, men for at anmode om indgreb mod disse forfærdende prisstigninger. Man må lytte til dem; priserne må ned og ikke op.

Mit parti er fuldt og helt tilhænger af dette lovforslag for derved at sikre et tilskud til forbrugernes vigtigste næringsmidler, og jeg tilsiger med disse bemærkninger mit partis fulde støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Johannes Jensen: Inden jeg skal omtale min gruppes stilling til lovforslaget, ønsker jeg at fastslå, at også vi i retsforbundet er opmærksomme på, at dyrtiden nager samfundet, at titusinder af hjem ude over landet døjer med at klare dagen og vejen, men vi er ikke af den opfattelse, at det nytter at lave love, som efter hvad det ærede medlem hr. Aage Fogh havde udregnet kun ville give en lettelse på brød- og mælkepriser på 5 øre pr. dag pr. individ.

Det lovforslag, som her er til behandling, går i korthed ud på, at staten skal forpligtes til at skaffe hele befolkningen mælk og rugbrød til priser, der ligger under, hvad det koster at producere disse næringsmidler. Her er ikke tale om fortrinsvis at komme mennesker til hjælp, som er særlig dårligt stillet; selv millionærer kommer ind under loven. Ønsker man alligevel at vurdere denne lovs betydning for de allerfattigste, er det værd at minde om, at kunstigt reducerede priser vil påvirke pristallet i nedadgående retning. Dette betyder mindre pengeindtægter for alle dem, hvis indtægter er pristalsbestemte. Jeg vil yderligere fremhæve, at alle lønninger og understøttelser fastsættes efter et såkaldt „skrællet“ pristal. Med andre ord: man skaffer penge til disse kunstige prisnedsættelser ved at pålign skatter på varer, hvis prisforhøjelse ikke påvirker pristallet. Jeg mener hermed at have fastslået, at netop lønmodtagere, der er afhængige af pristallet, kommer til at betale gildet, når det kommer til stykket.

Allerede med disse bemærkninger mener jeg at have fastslået, hvorledes den foreliggende lov mangler socialt perspektiv. Disse tilskudsordninger anslås til at ville koste ca. 70 mill. kr., altså de 70 mill. kr., som man mener, at samtlige 4 mill. borgere